U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. P. R.,** proti žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky,** se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2018, č. j. 8 Ad 8/2015 - 45,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti **se zamítá**.

II. Kasační stížnost **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze předložil dne 21. 6. 2018 Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost žalobce směřující proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2018, č. j. 8 Ad 8/2015 - 45. Uvedeným rozsudkem městský soud vyhověl žalobě žalobce a výrokem I. zrušil rozhodnutí Rozhodčího orgánu Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 18. 2. 2015, ag. č. RO/367+368/15/Kar, sp. zn. S-KI-VZP-14-01129295-S8E7, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeny platební výměry Všeobecné zdravotní pojišťovny (ve věci dlužného pojistného na veřejné zdravotní pojištění a souvisejícího penále ze dne 14. 7. 2014, č. 4441400010 a č. 2141400013), a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem II. pak městský soud rozhodl, že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení. Výrokem III. městský soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů nepřiznává.

[2] Žalobce (dále též „stěžovatel“) v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že nezrušil rozhodnutí žalovaného i z dalších důvodů uvedených v žalobě, resp. že nezrušil i prvostupňová rozhodnutí (platební výměry). Nadto městský soud nesprávně rozhodl i o nákladech řízení. V petitu kasační stížnosti proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud změnil výroky I. a III. napadeného rozsudku tak, že vedle rozhodnutí žalovaného

zruší i prvostupňová rozhodnutí a uloží žalovanému povinnost nahradit stěžovateli náklady řízení. Požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a osvobození od soudních poplatků.

[3] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřípustná.

[4] Z judikatury Nejvyššího správního soudu k § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), vyplývá, že kasační stížnost podaná účastníkem, který byl v řízení před krajským soudem úspěšný, je nepřípustná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41).

[5] Právě o takovou kasační stížnost se jedná i v nyní projednávané věci, neboť městský soud napadeným rozsudkem vyhověl žalobě stěžovatele a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ani situace, kdy soud vyhověl žalobě z jiných důvodů, než kterých se domáhal stěžovatel (což namítá i stěžovatel v nyní projednávané věci), nevede k přípustnosti kasační stížnosti: „*Jestliže krajský soud nevyhověl některým námitkám žalobce, které se však zásadním způsobem dotýkají otázky, jež je podstatná pro následné rozhodnutí správního orgánu, a rozhodnutí zrušil z jiných důvodů (např. jako v předkládané věci, kdy důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu je jen výše trestu), může se jevit odepření přezkumu právního názoru krajského soudu vysloveného ke kvalifikaci postihovaného jednání nepřiměřeným formalismem, jenž negativně zasahuje do právní jistoty žalobce. Zákonodárce však takovou situaci při formulaci procesních ustanovení zákona nevzal v úvahu, stejně jako jiná specifika správního soudnictví, např. ve věcech důchodového pojištění, sociálního zabezpečení, popř. správního trestání. Proto rozšířený senát nemůže dospět k takovému výkladu § 102 odst. 4 s. ř. s., který odporuje konstantním výkladům obdobných ustanovení v jiných procesních předpisech, v dosavadní převážně zastávané judikatuře správních soudů, zcela se míjí s převažujícím chápáním smyslu tohoto ustanovení adresáty této normy, a zakládá naopak velkou míru nejistoty při své aplikaci.*" (viz bod 59 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 41).

[6] K tvrzení stěžovatele, že městský soud měl zrušit i prvostupňová rozhodnutí kasační soud dodává, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, „*domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout. Kasační stížnost spočívající pouze v tvrzení, že krajský soud rozhodující o žalobě měl kromě rozhodnutí správního orgánu druhého stupně zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, je nepřípustná.*"

[7] Nepřípustná je i kasační stížnost v části směřující proti výroku o nákladech řízení. K tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, ze kterého vyplývá, že přezkumu výroku o nákladech řízení se lze domáhat pouze v řízení, ve kterém Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává také výrok o věci samé. V dané věci se však o takový případ nejedná (viz výše). Z procesní opatrnosti soud k tvrzení stěžovatele, že mu měla být přiznána paušální náhrada nákladů řízení podle

vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 - 79, podle něhož soudy ve správním soudnictví nemohou přiznat procesně nezastoupenému účastníku řízení náhradu paušálních nákladů řízení. Stěžovatel přitom v řízení o žalobě zastoupen nebyl.

[8] S ohledem na uvedenou judikaturu rozšířeného senátu proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnout.

[9] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že dané řízení je osvobozeno od soudního poplatku [§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb.], soud proto nerozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků. Co se pak týče žádosti o ustanovení advokáta, té Nejvyšší správní soud nevyhověl. Nejvyšší správní soud shledal (viz výše), že v posuzovaném případě se jedná o zjevně neúspěšnou kasační stížnost (nepřípustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, kterým bylo stěžovateli vyhověno, a proti rozhodnutí o nákladech řízení), tudíž nejsou splněny podmínky požadované ustanovením § 35 odst. 9 ve spojení s § 36 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto usnesení tak, že návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti se zamítá (viz např. rozsudky ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 102/2007 - 72, či ze dne 29. 6. 2011, č. j. 1 As 51/2011 - 135). S ohledem na ekonomii řízení o tom Nejvyšší správní sodu nevydal samostatné usnesení, nýbrž vtělil svůj závěr do usnesení o odmítnutí kasační stížnosti (usnesení zdejšího soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 6 Ads 73/2018 - 11).

[10] Výrok o náhradě nákladů se opírá o § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 23. srpna 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu